

Til § 11 B

Statsministeriet (Grønlandsdepartementet)

25

Statsministeriet. København, den 22. februar 1952.

7. kt. journ. nr. 10/51.

Ved lov nr. 271 af 14. juni 1951 om rettens pleje i Grønland er ledelsen af underretterne henlagt til kredsdommere, der beskikkes af landsdommeren efter forhandling med landshøvdingen for en periode af 4 år ad gangen.

Statsministeriet må lægge vægt på, at der tillægges disse kredsdommere et efter arbejdets omfang og art passende vederlag. Det bemærkes, at man endnu ikke er i besiddelse af statistiske oplysninger til nærmere belysning af arbejdets omfang, og at man derfor vil finde det naturligt, at den endelige stillingtagen til honorarets størrelse udskydes, indtil sådanne oplysninger foreligger.

Man skal derimod anmode om folketingets finansudvalgs tilslutning til, at der som midlertidig ordning, foreløbig gældende indtil udgangen af finansåret 1952-53, udbetales kredsdommerne et honorar på gennemsnitligt 75 kr. om måneden, idet man om den nærmere ordning af kredsdommerinstitutionen og om det kredsdommerne påhvilende arbejde skal oplyse følgende:

Efter den grønlandske retsplejelov skal der være en underret for hver kommune i Vestgrønland. Landsdommeren kan dog bestemme, at 2 eller flere retskredse skal have fælles retsformand. Vestgrønland er opdelt i 16 kommuner, men der vil kun blive tale om beskikkelse af 13 kredsdommere, idet landsdommeren i et par tilfælde har bestemt, at 2 retskredse skal have fælles retsformand.

Kredsdommernes vigtigste opgave vil selvfølgelig blive at lede retsmøderne i underretterne, jfr. herved kapitel 2, § 5 og 6, i vedlagte eksemplar af lov om rettens pleje i Grønland.

Hvad specielt angår behandlingen af civile retssager, vil der komme til at påhvile retsformanden et betydeligt ansvar og arbejde, idet man af hensyn til de særlige forhold i Grønland, hvor der ikke findes sagførere, ikke kan overlade processens tilretteleggelse og førelse til parterne, men tværtimod må pålægge retsformanden at vejlede og bistå parterne i så henseende. Der henvises i denne forbindelse til kapitel 3, § 5, samt §§ 12—15.

Som det fremgår af kapitel 4 A, skal alle dødsboer fremtidig behandles af kredsretterne, og i de hyppigt forekommende tilfælde, hvor boet ikke indeholder større værdier, vil det være kredsdommeren alene, hvem arbejdet kommer til at påhvile, jfr. § 2, stk. 4.

I sager om værgemål og faderskabssager vil det komme til at påhvile kredsdommeren at udfærdige stævning og drage omsorg for sagens videre behandling, jfr. kapitel 4, § 3, og §§ 8 og 9.

Endelig kan det påpeges, at det efter kapitel 5, §§ 9—17, vil komme til at påhvile kredsdommeren alene at føre kontrol med de af politiet foretagne beslaglæggelser, ransagninger og anholdelser.

Der vil således komme til at påhvile kredsdommerne en betydelig arbejdsmængde og navnlig et ganske betydeligt ansvar, og statsministeriet må derfor mene, at det foreslåede honorar må betegnes som beskedent.

Det må påregnes, at arbejdets omfang vil variere en del fra retskreds til retskreds, og statsministeriet vil derfor finde det rimeligt, at honoraret gradueres i over-